1813. No. 332.

DAGBLAD
VAN HET
DEPARTEMENT
VRIESLAND.

DINGSDAG, den 7 December.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

VEREENIGDE NEDERLANDEN.

LEEUWARDEN, *den 5 December.*

De kommandant van het departement Vriesland gelast, bij deze, de manschap, welke voorheen geplaatst is geweest bij de compagnie de reserve, en tot hunne haardsteden zijn terug gekeerd, zich onverwijld te vervoegen te Leeuwarden, en zich te adresseren aan den heer maire aldaar.

G. F. VAN ASBECK.

GRONINGEN, *den 2 December.*

Sedert de 3de cohorte der nationale garde en het artillerie-korps onzer stedelijke gewapende burgermagt, onder aanvoering van den kolonel-en-chef van het legioen der nationale garde van het departement van de Wester-Eems, den heer *M. Buick*, benevens den luitenant-kolonel der 3de cohorte, den heer *Senn van Bazel* en den luitenant-kolonel van de 1ste cohorte, *C. van Valkenburg*, uit deze stad naar Appingedam zijn getrokken, en aldaar met de Kozakken de noodige schikkingen gemaakt hebben, beginnen de uitvallen en de verwoestende strooppartijen van de fransche bezetting in de naburige vesting Delfzijl veel zeldzamer te worden; zoo dat er niet aan te twijfelen is, of dezelve zal zich weldra binnen de wallen moeten opsluiten.

De dapperheid, die de nationale gardes en de stedelijke gewapende burgermagt, met hunne verdienstelijke aanvoerders betoond hebben, terwijl zij, onder een enthusiastisch krijgs-geschrei, tegen de roofzuchtige benden des vijands opmarcheerden, is, volgens de rapporten van de officieren der Kozakken, gedaan aan het hoofdkwartier binnen Groningen, van eenen zoodanigen aard, dat zij de nederlandsche natie eere aandoet, en Groningen inzonderheid, dat in den loop dezer omwenteling, zoo vele echte vaderlandsliefde aan den dag gelegd heeft, een glorierijken naam in de geschiedenis van dezen dag zal doen verwerven.

(*Dagblad van de Wester-Eems.*)

BERIGT *der geallieerde mogendheden, omtrent den slag bij Leipzig, op den 16, 18 en 19den october.*

Keizer *Napoleon* heeft, zoo als bekend is, op den 15den october, zijne geheele magt bij Leipzig verzameld: drie leger-korpsen stonden tegen dat van *Blucher*. Het korps van den generaal *Regnier* was, ten dezen dage, nog bij Wittemberg, alwaar het de Elbe gepasseerd was, om op den regter-oever demonstratien tegen Rosslau te maken. Op den 16den, des morgens ten 8 uren, beval de en chef kommanderends veld-maarschalk, prins *van Schwartzenberg*, een algemeenen aanval. De generaal *Blucher* drong van Skeuditz, over de beek van Partha, tegen Leipzig in; de veld-tuigmeester graaf *Giulay* rukte van Lutzen tegen Lindenau; de generaal der kavalerie, graaf *Meerfeldt*, en het oostenrijksche reservekorps van Pegau, over Zwenkau, in de rigting van Connewitz, de generaal der kavalerie, graaf *Wittgenstein*, met het korps des generaals *van Kleist* en des generaals graaf *van Klenau*, uit zijne positie over Grobern en Gossa, tegen Liberwolkowitz. De sterkte des vijands bedroeg 140 tot 150,000 man.

De kanonnade begon op alle punten. Meer dan 1000 vuurmonden speelden tegen elkander. De vijand rigtte zijne hoofdmagt tegen het centrum der geallieerden, weshalve de prins *van Schwartzenberg* het gansche oostenrijksche reserve-korps, onder den erfprins *van Homburg*, over Gaschwitz en Deuben, op den regter-oever der Pleisse overzetten, en voor Grobern liet opmarcheren. De generaals *van Wittgenstein*, *van Kleist* en *van Klenau*, wezen alle aanvallen des vijands af. De generaal-en-chef *Barclay de Tolly* ondersteunde het centrum, met de russische garde-regementen. De generaal *van Kleist* veroverde hier 8 stukken geschut. Intusschen was het den vijand gelukt, met eene groote meerderheid, op den linker vleugel, tot Grobern voorwaarts te dringen; doch hij stootte aldaar op het korps van den graaf *Nostitz*, die den vijand terug wierp en verscheiden carrées verstrooide. Op den zelfden tijd viel de divisie *Bianchi* den vijand in de flank, sloeg hem desgelijks terug, en veroverde 8 stukken geschut. Nu deed de vijand met buitengewone koenheid een aanval op den regter-vleugel. Zijne bedoeling was, denzelven van het centrum af te scheiden. Dan, de graven *Wittgenstein* en *Klenau* ontvingen hem koelbloedig, en, toen zelfs een zijner kolommen tot in de nabijheid van Gossa vooruit gedrongen was, bleven evenwel de russische grenadiers nog onwrikbaar in hunne positie. Het welbestierde vuur der artillerie, en een glansrijke aanval van het regement garde Kozakken, onder aanvoering van den graaf *Orlow-Denisow*, dwong den vijand, weder te retireren tot achter Wachau. Thans geschiedde er, van de zijde der geallieerden, andermaal een algemeen vooruit rukken, en de vijand werd achter zijne eerste stelling terug gedrongen.

De generaal der kavalerie, graaf *Meerfeldt*, was het in den avond, na de eerste inspanning zijner krachten, eindelijk gelukt, in den rug van den vijandelijken reg-

ter-vleugel, bij het dorp Connewitz, over de Pleisse te gaan. De groote overmagt des vijands bragt nogtans het daar over gegaan bataillon weder tot wijken. Het paard des generaals werd gedood; hij zelf, ligtelijk gewond, raakte in de handen des vijands. De vorst *Aloys Lichtenstein* verdedigde echter den ganschen dag, met een gedeelte van het Meerfeldsche korps, zijne positie, ongeacht de hevigste aanvallen. De graaf *Giulay* drong tot Lindenau voorwaarts, en veroverde 2 stukken geschut. De generaal *Blucher* sloeg, van zijn' kant, insgelijks den vijand, en dreef denzelven uit Möckern. Hij veroverde 1 adelaar en 30 stukken geschut, nemende 2000 gevangenen. De nacht maakte aan den slag van dezen dag een einde.

Dewijl de kroonprins van Zweden zich overtuigd had, dat de bewegingen des generaals *Regnier* blootelijk demonstratien waren, besloot hij, zich met den generaal *Blucher* te vereenigen, en dit vijandelijk korps af te snijden. Hij kwam, den 17den, des avonds, te Taucha aan. De generaal der kavalerie, vrijheer *van Bennigsen*, had een toereikend leger-korps voor Dresde achtergelaten, en rukte met zijne hoofdmagt insgelijks tegen Leipzig; kunnende echter niet voor den avond van den 17den te Naunhof aankomen.

De vorst *Colloredo*, welke over Freiberg en Chemnitz voorttrok, vereenigde zich mede den 17den met het hoofd-leger. Dienvolgens besloot de prins *van Schwartzenberg*, op den morgen van den 18den, andermaal tot een hoofdtreffen. De grootste magt van het vijandelijk leger stond, op dezen dag, des morgens, bij Connewitz, over Dözen, voorwaarts Wachau, tegen Wachsheim en Seifertsheim, in slagorde, en had leger-korpsen tegen den generaal *Blucher* en den kroonprins van Zweden geplaatst. Leipzig was sterk door den vijand bezet. Men had ten oogmerk, den vijand tegen Leipzig te dringen, waarvan de aangrijping in 3 kolommen geschiedde.

De eerste kolom rukte van Seifertsheim in de rigting tegen Holshausen; de tweede, van Cossa tegen de hoogten van Wachau, bezettende middelerwijl de derde de bergvlakte van Wachau en Losnitz. De vijand deed alles, wat mogelijk was, om het voorwaarts rukken onzer kolommen van aanval perk en paal te stellen; doch niets kon de dapperheid der geallieerden weerstaan. Hij werd van de eene stelling tot de andere terug geworpen, zoo dat hij, met het aankomen van den nacht, op de positie van Connewitz, over Probstheide, tegen Zween-Nauendorf zaam gedrongen was. De vijand werd door den regter-vleugel zeer gedrukt, en verloor op dien kant 7 stukken geschut. Intusschen had de kroonprins van Zweden den hem tegengestelden vijand mede uit zijne positien verdreven, en was tot Paunsdorf voortgerukt, terwijl de generaal *Blucher* over de Partha trok. Twee wurtembergsche kavalerie-regementen, onder den generaal *Nortmann*, 2 saxische kavalerie-regementen, en 7 saxische fuselier-bataillons, met 26 kanonnen, onder den generaal *van Rijssel*, sloten zich, op dezen dag, volkomen uitgerust, aan het leger der geallieerden, om gemeenschappelijk met hetzelve de zaak van Duitschland te bevechten. Reeds tegen 10 uren in den morgen begon het fransche leger deszelfs aftogt op de wegen van Merseburg en Weissenfels, dien het dezen dag en den volgenden nacht onafgebroken voortzette. Den 19den, des morgens vroeg, verdedigde de vijand slechts nog Zween-Nauendorf en den windmolen van Straszenhäusern, tegen over Connewitz. De algemeene aanval werd des morgens ten 7 uren vernieuwd, en de vijand op Leipzig geworpen. Hier maakten de geallieerden zich weldra meester van de voorsteden; en, met behulp van de op de markt staande Saxen, die, gelijk een badensch infanterie-regement, hunne wapenen insgelijks tegen den vijand rigtteden, kort daarop van de gansche stad. Nu werd men overal handgemeen. De vijand geraakte in eene voorbeeldelooze verwarring. Ieder man dacht slechts aan zijne personele redding.

Op deze drie glorierijke dagen zijn er meer dan 250 stukken geschut, 900 ammunitie-wagens, 8000 gevangenen, waaronder de generaals *Lauriston*, *Regnier* en *Bertrand*, benevens nog 10 andere generaals, de gezamenlijke veld-hospitalen, met meer dan 15,000 zieken en gekwetsten, in de handen der geallieerden gevallen. De prins *Poniatowski* vond zijnen dood in den Elster(*). Men kan het geheele verlies van het fransche leger, de dooden er onder begrepen, in deze merkwaardige drie dagen, ten minsten op 40,000 man begrooten.

Nog op den avond van den 19den verlieten 8 poolsche infanterie regementen de vijandelijke vaandels, en gingen tot de geallieerden over.

Het verlies van het geallieerde leger beloopt ten hoogsten, aan dooden, 8 à 10,000 man. De drie verbonden monarchen waren, den 18den, op de hoogten van Wachau en Probstheide, getuigen van de buitengewone dapperheid hunner troepen. De prins *van Schwartzenberg* werd nog op het slagveld met het grootkruis van de Maria-Theresia-orde, met die van St George, 1ste klasse, en met de orde van den Zwarten Adelaar vereerd. De generaal *Blucher*, welke door zijne, in den loop van den tegenwoordigen veldtogt, met zeldzame schranderheid en geresolveerdheid bestuurde en zeer moeijelijke operatien, zoo veel tot de gelukkige uitkomst van dezen slag bijgedragen heeft, werd insgelijks met het groot-kruis van de Maria-Theresia-orde, en zijn generaal-kwartiermeester, generaal *Gneisenau*, met het kommandeurs kruis van die orde beschonken.

In een berigt van het militair gouvernement, op den 22sten october te Berlijn aangeslagen, wordt hieromtrent nog gezegd:

„ De vijand maakte zich den nacht ten nutte, door ijlings over den Elster terug te trekken. Maar reeds in den avond van den 18den waren de leger-korpsen van de generaals *van York*, *Illowaisky* en den hetman *Platow*, gelijk mede een groot gedeelte van de reserve kavalerie, naar Merseburg en Weissenfels afgemarcheerd, om den vlugtenden vijand aldaar te voorkomen, in wiens flanken bovendien nog de generaals graaf *van Giulay* en den vorst *Moritz van Lichtenstein* opereerden.

Op den 19den, in den vroegen morgen, werd Leipzig stormenderhand ingenomen. Muntten onze troepen, op het slagveld, door dapperheid uit, de gematigdheid en verschooning, waarmede zij zich, bij de inneming der stad, jegens de inwoners gedroegen, was niet minder schoon en edel. De maarschalk *Macdonald* is gekwetst en gevangen, enz. *Latour-Maubourg* heeft een been verloren, en zal — in zulk eene grenzenlooze verwarring was het geheele leger! — hoogstwaarschijnlijk op den aftogt sterven. De maarschalk *Augereau* zou voor de poort van Leipzig gebleven, en *Poniatowski*, van spijt in de Pleisse gesprongen zijn. Het overschot der saxische en badensche troepen, alsmede de hessendarmstadsche, zijn nog in Leipzig tot ons gekomen.

„ De Koning van Saxe, het fransch stelsel ge-

(*) *Zie no.* 310 *van ons Dagblad.*

trouw, is, tot dank daar voor, door *Napoleon* te Leipzig achter gelaten, en het treurige offer zijner onzalige verblinding geworden. Hij is naar Praag vertrokken.

„ Voort na de inneming der stad, hebben HH. MM. de Koning van Pruissen en de Keizer van Rusland, met en benevens Z. K. H. den kroonprins van Zweden, onder het luidruchtigste gejuich van het verloste volk, en de in reijen geplaatste troepen, welke eenige uren te voren onze vijanden nog waren, aldaar hunne intrede gedaan. *Napoleon* had, een half uur vroeger, vol vertwijfeling, die stad verlaten. Het vijandelijk legerkorps, dat, onder *St. Cyr*, bij Dresde is gebleven, kan ons nu niet ontgaan."

(*Dagblad van de Wester-Eems.*)

ZWOLLE, *den* 1 *December.*

Hoogst belangrijk is het, de duitsche dagbladen dezer laatste dagen te lezen, om de voorbeeldelooze geestdrift op te merken, die in geheel Duitschland heerscht. In Oostenrijk, Beijeren, Saxe, Wurtemberg, Oldenburg, Oost-Vriesland, en allerwegen hebben, onder verschillende benamingen, de sterkste toerustingen tot algemeene wapening plaats. Het is één geest, die allen bezield, het zijn vereende pogingen, die allen ten strijde voeren; en men staat verwonderd, alles binnen zoo een' korten tijd als ontwaakt en door de sterkste vaderlandsliefde aangevuurd te zien.

(*Zwolsche Courant.*)

UTRECHT, *den* 30 *November.*

Na, dat wij de helft der afgeloopen week beangstigd hadden doorgebragt, sedert de fransche troepen van Woerden, dat ongelukkig Woerden! hetwelk ons aan de wreedheden der Franschen, in den jare 1672 te Zwammerdam en Bodegraven gepleegd, deed herinneren, met buit geladen, terug keerden, vermeerderde deze angst niet weinig, toen niemand der ingezetenen, volgens verbod, bij publicatie gedaan, zich na zes uren des avonds op de straat mogt begeven, maar zich in zijne woning opsluiten. Dit deed in de gansche stad de vrees ontstaan, dat het lot van Woerden ook haar lot zoude worden, te meer, daar de soldaten verspreidden, dat ze twee uren vrijheid hadden van te mogen plunderen. Zoodra dus de avond viel, en een iegelijk in zijne woning opgesloten was, werd het hart bekneld en zag met vreeze het akeligst tijdstip te gemoet. Op deze wijze bragt men drie dagen en nachten in de angstvolste onzekerheid door, tot wij eindelijk, zondag morgen, het heugelijk berigt vernamen, dat alle de Franschen, welke zich alhier bevonden, des nachts vertrokken waren.

Alvorens te vertrekken, had de generaal graaf *Molitor* het kommando der stad aan den kommandant der nationale-garde toevertrouwd, welke dadelijk alle de noodige posten deed bezetten en de heeren rustbewaarders, op hunne loopplaatsen onder de wapenen komen, terwijl eene talrijke kavalerie, die zich tot het behoud der rust had aangeboden, dadelijk opzat en onophoudelijk door de stad patrouilleerde.

Even na den middag vertoonde zich eenige Kozakken binnen deze stad, welke van tijd tot tijd in getal toenamen en onder een aanhoudend gejuich langs hunnen weg door de toegevloeide menigte verzeld werden. Een iegelijk bevond zich op de been, en schoon alles de hoogste vreugde dede blijken, moet men tot eer van Utrechts ingezetenen erkennen, dat alles in de uiterste rust en stilte gebleven is. Des avonds kwamen eenige honderd Kozakken binnen, van welke sommige dadelijk naar elders vertrokken; terwijl maandag morgen meer dan 1000 hunner alhier binnen kwamen, zoo als ook des avonds een regement pruissische huzaren insgelijks alhier binnentrok.

Kort na de aankomst der Kozakken, reden eenige patrouilles op onderscheiden wegen buiten de stad, en maakten de hier en daar achtergeblevene Franschen krijgsgevangen.

(*Haarlemsche Courant.*)

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRYK.

PARYS, *den* 25 *November.*

De maarschalk *St. Cyr* heeft den 11den november eene conventie gesloten, in gevolge waarvan hij met de troepen onder zijne bevelen naar Frankrijk terug keert. Hij neemt een deel van zijn geschut mede. De troepen kunnen tegen een gelijk aantal geallieerde troepen uitgewisseld worden. De zieken, die in Dresde achter blijven, worden achtervolgelijk naar Frankrijk terug gezonden. Gemelde troepen zijn den 16den in zes kolommen naar Straatsburg op marsch gegaan.

Het leger van Italie is na de gevechten van Caldiero weder in deszelfs vorige positien rondom Verona terug gekomen.

(*Haarlemsche Courant.*)

SPANJE.

SAN-ANDERO, *den* 4 *November.*

Den 20sten hield lord *Wellington* de revue over het geallieerd leger; en na er de toebereidselen meende men, dat hij regtstreeks op Baijonne zoude aanrukken. Het krijgsgevangen garnizoen van Pampelune bestaat uit 214 officieren en 4198 gemeenen.

(*Zwolsche Courant.*)

DUITSCHLAND.

EMDEN, *den* 23 *November.*

LEGER-BERIGT.

Uit het hoofdkwartier te Frankfort, van den 17 *Nov.*

Keizer *Napoleon* had het leger-korps van den maarschalk *St. Cyr* in Dresde achtergelaten, terwijl zich zijn leger op Leipzig retireerde, met oogmerk, deze vesting aan de Elbe meester te blijven, tot dat de overwinning, waarop men zeker gerekend had, hem in de gelegenheid stelde, naar de Elbe terug te keeren.

Het verlies dezer bataille moest noodzakelijk het verlies van Dresde naar zich slepen. De prins *van Schwartzenberg* had, om dit te verhaasten, het noodig geoordeeld, den russischen luitenant-generaal *Tolstoi*, welken de generaal der kavalerie baron *Benningsen* in de ommestreken van Dresde achtergelaten had, te versterken. Hier toe beval hij het korps onder den kavalerie-generaal *Klenau* zich den 20sten derwaarts op marsch te begeven. Indien tusschentijd was de maarschalk *St. Cyr* met het grootste gedeelte zijner troepen over den linker-oever der Elbe gegaan, toen de generaal *Klenau*, zich met het korps van den graaf *Tolstoi* vereenigd hebbende, den vijand in de stad terug joeg, en hem binnen dezelve besloot.

De maarschalk *St. Cyr* zag in, dat zijne positie zeer hagchelijk was, en waagde den 6den november eenen aanval tegen het korps van den veld-maarschalk prins *Wiedrunkel*, die de stad van den regter-oever blokkeerde, met oogmerk, zich bij Torgau er door te slaan, en Dresde te verlaten, wijl hij deze stad niet houden konde.

De dappere tegenstand der troepen, onder den prins *Wiedrunkel*, verijdelde alle de pogingen des vijands, en noodzaakte hem, op Dresde terug te trekken.

De positie des vijands was wanhopig: noch levensmiddelen noch ammunitie bezittende, zag hij zich genoodzaakt, zonder daartoe van onzen kant gesommeerd

te zijn, den generaal *Klenau* eene kapitulatie voor te slaan.

In den voorslag, welken de maarschalk *St. Cyr* deed, verklaarde hij, zijn leger-korps krijgsgevangen; doch onder beding, dat het naar Frankrijk zoude terug keeren, en na zes maanden weder tegen de bondgenooten zoude mogen dienen.

De generaal *Klenau* maakte hem schriftelijk de zwarigheid, dat hij de volmagt niet bezat, zulke voordeelige voorwaarden toe te staan, en dat hij vreesde, dat men hem zelve daar voor verantwoordelijk zoude kunnen stellen. Doch deze verklaring verhinderde de maarschalk *St. Cyr* niet, nieuwe voorslagen tot eene kapitulatie te doen, ofschoon hij door de ondervinding geleerd had, dat de en-chef-kommanderende generaal daartoe nimmer zijne toestemming geven zoude.

In gevolge deze kapitulatie, welke den 11den onderteekend werd, had men het garnizoen den vrijen aftogt naar Frankrijk vergund, en gedurende zes maanden niet tegen de bondgenooten te vechten.

De begeerte, om de stad te sparen, en zijne troepen naar eene andere bestemming te kunnen voeren, had den generaal *Klenau* vervoerd, eene kapitulatie te onderteekenen, welke geheel strijdig was met de order, die hij te voren van den en-chef-kommanderenden veldmaarschalk ontvangen had.

De genoemde veldmaarschalk heeft zich dus in de onvangenaame noodzakelijkheid gevonden, het verdrag van den generaal *Klenau* af te keuren, en de ratificatie dezer kapitulatie te weigeren. In gevolge hiervan heeft de generaal der kavalerie marquis *van Chasteler* order bekomen, den maarschalk *St. Cyr* van dit besluit kennis te geven, en het vijandelijk korps weder in het bezit van Dresde en alle verdedigings middelen zonder eenige uitzondering te herstellen, welke hetzelve voor de onderteekening der kapitulatie bezat.

De voorslag tot eene kapitulatie, welke de stad Erfurth gedaan heeft, is door generaal *Kleist* afgeslagen, hoewel de wapenstilstand, welke het garnizoen den 7 was toegestaan, tot den 20sten is verlengd geworden.

Volgens de jongste berigten, welke zoo even van Berlijn aankomen, heeft Stettin zich overgegeven; het garnizoen, dat krijgsgevangen is, zoude den 20sten uitmarcheren. (*Dagblad van de Monden van den Yssel.*)

DORSTEN (bij Wezel), *den 17 November*.

Ook onze stad is door de geallieerden, in naam van Z. M. den Koning van Pruissen, bezet geworden, die deze landen bij den vrede van Tilsitt had moeten afstaan; onze ommestreken hebben veel van de Franschen te lijden, die uit Wezel het land afstroopen en veel rundvee met zich voeren. Gister zijn de eerste schermutselingen tusschen de fransche voorposten en de Kozakken bij Wezel voorgevallen. De Russen zijn verre doorgedrongen en bragten 34 gevangenen met zich terug. Van alle kanten komen verbazende sterke korpsen der geallieerden, om den Rijn in hunne magt te bekomen.

(*Dagblad van de Monden van den Yssel.*)

FRANKFORT, AAN DE MAIN, *den 11 November*.

Volgens berigt der Feldzeitung zwerven de geallieerde troepen reeds aan den overkant van den Rijn.

Z. M. de Keizer van Rusland heeft eergister den generaal *Wrede* met een bezoek vereerd, en betuigde hem hoogstdeszelfs genoegen, op het narigt, dat hij welDra van zijne bekomen wonde zoude hersteld zijn.

De maarschalk *Ney*, prins van de Moskowa, is niet krijgsgevangen, zoo als in eenige nieuwsbladeren verzekerd is, maar door een' musketkogel in den linker schouder, niet ver van de borst, gekwetst.

(*Dagblad van de Monden van den Yssel.*)

MUNCHEN, *den 25 October*.

VERVOLG EN SLOT der verklaring van den Koning van Beijeren. (*Zie ons dagblad van den 4den december, no. 329.*)

„ Op deze wijze geheel verlaten zijnde, zou Z. Maj. zijne stelligste pligten te kort gedaan hebben, wanneer dezelve, gehoor gevende aan de dagelijks geuitte wenschen zijner onderdanen, niet getracht had, hen van eenen gewissen ondergang te redden, en van Beijeren het naderend ongeluk af te wenden, door, op geenerhande wijze, aan de zaak van Frankrijk eene grootere sterkte te geven.

„ De tegen Frankrijk verbondene Souvereinen, verzuimden niet, de beijersche regering bekend te maken met de gematigde grondbeginselen, die hen bezielen, en haar de stellige garantie der onschendbaarheid van het koningrijk Beijeren en deszelfs tegenwoordige geheele grootte te geven, onder voorwaarde, dat de Koning zijne troepen bij de hunne voegen zoude, niet, om tegen Frankrijk eenen oorlog uit eerzucht of uit zucht tot veroveringen te voeren, maar om de onafhankelijkheid der duitsche natie, en der Vorsten, waar uit deze bestaat, te verzekeren, en den Keizer *Napoleon* tot de onderteekening van eenen eervollen en vasten vrede te brengen, die aan een ieder het behoud zijner heiligste regten, en aan Europa eene duurzame rust zal waarborgen.

„ Zijne Majesteit kon de aanzoeken van dusdanigen aard niet afwijzen, zonder zich jegens zijne onderdanen schuldig te maken, en de heilige beginsels te miskennen, op welke hunne welvaart alleen berust. Vol vertrouwen op deze even zoo openhartige als grootmoedige aanzoeken, heeft Z. Maj. besloten, dezelven in hunnen geheelen omvang aan te nemen, en eene alliantie te sluiten, met de tegen de openbare veruitzienende plannen der fransche regering verbondene mogendheden, voor wier gelukkig gevolg hoogstdezelve alle zijne krachten zal inspannen.

„ Z. Maj. wenscht, dat eene spoedige vrede binnen korten tijd die verbindtenissen herstellen zal, welke hij alleen bedoelde, na dat de willekeurige uitbreiding van een gezag, hetwelk dagelijks drukkender werd, en de geheele verklaring, midden in de bedenkelijke omstandigheden, waarin Beijeren zich toenmaals bevond, het hem tot eenen noodzakelijken pligt maakte, de partij te omhelzen, die hij thans genomen heeft.

„ In het vervolg, uit belang en neiging met de verhevene en magtige geallieerden verbonden, zal Z. Maj. de Koning van Beijeren niets verzuimen van hetgeene strekken kan, om de banden te versterken, door welke hij aan hen verbonden is, en om de triumf der schoonste en edelste zaak te bevorderen."

MUNCHEN, den 16den october 1813.

(*Staatk. dagb. van het dep. van de Wester-Eems.*)

TRIEST, *den 10 November*.

De generaal *Stahremberg* is gister met de voorhoede te Padua, en de generaal *Eckhardt* te Vicenza aangekomen. De voorposten van den generaal *Plasitz* hebben hunne rigting over Peri genomen. Men heeft de berghoogten van Ebeso en St. Anna, als ook den Montebaldo bij Serera stormenderhand veroverd. De vijand schijnt over de Etsch te willen terug trekken, Rivoli te bereiken en het slot van Verona te willen verdedigen.

(*Dagblad van de Monden van den Yssel.*)

Te LEEUWARDEN, by D. R. SMEDING en M. KOON.